

© Traducerea și permisiunea pentru republicare au fost oferite de Teodor Papuc în scopul includerii sale în baza de date HUDOC a Curții.

© The present text and the authorisation to republish it were granted by Teodor Papuc for the purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées sous l'autorité de Teodor Papuc à son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

***Beghal v. Regatul Unit* - [4755/16](#)**

Hotărârea din 28.2.2019 [Secția I]

Articolul 8

Articolul 8-1

Respectarea vieții de familie

Competența funcționarilor de control la frontieră de a opri și interoga fără suspiciuni sau fără acces la un avocat: *încălcare*

În fapt – Reclamanta, cetățean francez, era rezident obișnuit în Regatul Unit. Soțul ei, și el cetățean francez, se afla în custodia autorităților franceze, în legătură cu comiterea unor infracțiuni cu caracter terorist. Ca urmare a unei vizite efectuate la soțul ei, reclamanta a fost oprită pe aeroportul East Midlands și interogată în baza Părții a 7-a la Legea privind combaterea terorismului din 2000. Ea și bagajele ei au fost percheziționate. Reclamanta a refuzat să răspundă la majoritatea întrebărilor care i-au fost adresate. Reclamanta a fost acuzată ulterior, între altele, de eșecul deliberat de a respecta o obligație impusă de Partea a 7-a.

Partea a 7-a le acorda poliției, ofițerilor de imigrație și ofițerilor de frontieră desemnați competența de a opri, examina și percheziționa pasagerii în porturi, aeroporturi și gări feroviare internaționale. Interogarea se făcea cu scopul de a se stabili dacă persoana părea să fie preocupată sau să fi fost preocupată de comiterea, pregătirea sau instigarea la comiterea de acte de terorism. Nu era cerută nicio autorizare prealabilă, iar competența de a opri și interoga putea fi exercitată fără existența vreunei suspiciuni de implicare în acte de terorism.

În drept – Articolul 8: Întrebarea principală era dacă garanțiile oferite de dreptul național reduceau în mod suficient competențele în baza Părții a 7-a, astfel încât să-i ofere reclamantei o protecție adecvată împotriva ingerinței arbitrare în dreptul la respectarea vieții ei private.

(a) *Întinderea geografică și temporală a competențelor* – Competențele acordate de Partea a 7-a erau largi, având o aplicabilitate permanentă în toate porturile și punctele de control de la frontieră. Acest fapt nu contravenea, în sine, principiului legalității. Porturile și punctele de control de la frontieră constituie un focar crucial pentru detectarea și prevenirea circulației teroriștilor și/sau pentru împiedicarea atacurilor teroriste. Într-adevăr, în toate statele operau sisteme de control al imigrării și al trecerii frontierei, și de vreme ce aceste controale erau diferite, ca natură, de competențele prevăzute de Partea a 7-a, era cazul ca toate persoanele care trec frontierele internaționale să se aștepte să fie supuse unui anumit nivel de verificare.

(b) *Puterea discreționară acordată autorităților atunci când decid dacă și când trebuie exercitate competențele* – Ofițerii care efectuau verificarea se bucurau de o putere discreționară foarte mare, de vreme ce „terorismul” era definit larg, iar competențele în baza Părții a 7-a puteau fi exercitate indiferent dacă existau motive subiective sau obiective pentru suspiciuni. Condiția existenței unor suspiciuni rezonabile reprezenta un considerent important în evaluarea caracterului legal al competenței de a opri și de a interoga sau de a percheziționa o persoană; totuși, nimic nu sugera că existența unei suspiciuni rezonabile era necesară în sine pentru a evita arbitrarul. Mai curând, trebuia efectuată o evaluare cu privire la funcționarea sistemului ca întreg, iar lipsa condiției existenței unei suspiciuni rezonabile nu făcea ilegal, în sine, exercițiul competenței în cazul reclamantei.

Existau probe clare privind valoarea reală pentru protecția securității naționale pe care o aveau competențele în baza Părții a 7-a. Dacă s-ar fi cerut existența unor „suspiciuni rezonabile”, teroriștii

puteau evita efectul inhibitor al Părții a 7-a prin utilizarea unor oameni care nu au atras anterior atenția poliției; simplul fapt al opririi putea avertiza o persoană despre existența supravegherii.

Era important să se distingă între două competențe diferite oferite de Partea a 7-a: competența interogării și a percheziționării persoanei; și competența de a pune sub detenție o persoană. De vreme ce reclamanta nu a fost deținută formal, examinarea Curții s-a limitat la legalitatea competenței în discuție și la percheziție. Era relevant că competența acordată de Partea a 7-a – și în particular competența de a interoga și de a percheziționa – reprezenta o competență preliminară de anchetă prevăzută expres pentru a-i asista pe ofițerii de post din porturi și din punctele de frontieră de a efectua verificări contrateroriste cu privire la orice persoană care intră sau care iese din țară. De vreme ce nu exista vreo condiție privind existența unor „suspiciuni rezonabile”, ofițerilor examinatori le erau oferite indicii. Decizia de a exercita competențele acordate de Partea a 7-a trebuia să se bazeze pe amenințarea pe care o prezentau diferitele grupuri teroriste active și pe un număr de alte considerente, cum ar fi, de exemplu, sursele cunoscute sau suspectate de terorism și posibilă activitate teroristă curentă, emergentă și viitoare.

(c) *Orice diminuare a ingerinței provocate de exercițiul competențelor* – La data la care reclamanta a fost supusă controlului, Partea a 7-a prevedea că o persoană deținută în baza acelei competențe trebuia eliberată nu mai târziu decât sfârșitul perioadei de nouă ore de la începutul verificării. La începutul verificării, ofițerul care o exercita trebuia să-i explice persoanei vizate fie verbal, fie în scris, că era verificată în baza Părții a 7-a și că ofițerii aveau competența să o dețină, dacă ea ar fi refuzat să coopereze și ar fi insistat să plece. Trebuia păstrată o înregistrare a controlului; în port, dacă controlul dura mai puțin de o oră, sau la centru, dacă dura mai mult. Totuși, în ciuda faptului că persoanele verificate erau obligate să răspundă la întrebările adresate, nici Legea privind combaterea terorismului, nici Codul de practică în vigoare atunci nu conțineau vreo prevedere referitoare la asistența unui apărător acordată persoanei verificate (care nu era deținută). În consecință, persoanele puteau fi supuse verificării până la nouă ore, fără condiția existenței unor suspiciuni rezonabile, fără a fi deținute formal și fără a avea acces la un avocat.

(d) *Posibilitatea efectuării unui control judiciar al exercițiului competențelor* – De vreme ce era posibil să se ceară controlul judiciar al exercițiului competențelor acordate de Partea a 7-a, din cazurile naționale se părea că lipsa vreunei obligații a ofițerului care exercita verificarea de a demonstra existența unor „suspiciuni rezonabile” făcea dificil pentru persoane să aibă parte de controlul judiciar al legalității deciziei de exercitare a competențelor.

(e) *Cu privire la existența vreunei supravegheri independente a exercitării competențelor* – Exercitarea competențelor era supusă unei supravegheri independente din partea Referentului independent al legislației privind combaterea terorismului. Semnificația acestui rol consta în independența sa deplină față de guvern, însoțită de accesul bazat pe un grad foarte înalt de verificare a informațiilor secrete și sensibile privind securitatea națională și a personalului. Cu toate acestea, referenții erau întotdeauna *ad hoc* și, în măsura în care puteau verifica o selecție a înregistrărilor controlului, nu se aflau în poziția de a evalua legalitatea scopului opririi. Mai mult, în timp ce rapoartele referentului erau analizate la nivelul cel mai înalt, nu au fost implementate un număr de recomandări importante. În particular, Referentul independent a solicitat în mod repetat introducerea condiției existenței unor suspiciuni pentru exercitarea anumitor competențe în baza Părții a 7-a, inclusiv competența de a deține și de a descărca conținutul unui telefon sau al unui laptop; și a criticat faptul că răspunsurile oferite sub constrângere nu erau considerate inadmisibile în mod expres în procedurile penale. Prin urmare, deși cu o valoare considerabilă, supravegherea Referentului Independent nu puteau compensa garanțiile insuficiente aplicabile atunci când funcționa regimul prevăzut de Partea a 7-a.

(f) *Concluzie* – În momentul în care reclamanta a fost oprită, competența verificării persoanelor în baza Părții a 7-a nu era circumscrisă suficient și nu era supusă unor garanții juridice adecvate împotriva abuzului. De vreme ce lipsa vreunei condiții privind existența unor „suspiciuni rezonabile” nu era fatală, în sine, pentru legalitatea regimului, atunci când era analizată împreună cu faptul că verificarea putea dura până la nouă ore, timp în care persoana era obligată să răspundă la întrebările adresate fără a avea dreptul la prezența unui avocat, iar posibilitatea controlului judiciar al exercițiului competențelor era limitată, competențele acordate de Partea a 7-a nu erau „prevăzute de lege”.

Curtea nu a analizat amendamentele care își aveau sursa în Legea privind comportamentul antisocial, infracțiunile și poliția din 2014 și Codul practicii revăzut; ea nu a analizat nici competența de a deține în baza Părții a 7-a, care putea conduce la o ingerință mai mare în drepturile persoanei garantate de Convenție.

Concluzie: încălcare (unanimitate).

Articolul 41: constatarea existenței unei încălcări a reprezentat o satisfacție echitabilă suficientă în privința oricărui prejudiciu moral suferit.

(Vezi și *Gillan și Quinton v. Regatul Unit*, [4158/05](#), 12 ianuarie 2010, [Nota informativă 126](#))